

TOPPRIDA, v. a. 3. (böjes som *Rida*) Bemöta öfvermodigt, behandla någon som en feg stackare, som en hund.

TOPPSEGEL, n. 5. (skepp.) Råsegel på stängerna å de mindre fartyg, som i stället för märsar hafva salningar.

TOPPSKARF, m. 2. pl. — *skarfevar*. En fågel af Skarfläslädet.

TOPPSKÄRM, m. 2. (bot.) Flera tomma blomskärmar sammanträngda i spetsen af ett blomstånd.

TOPPSOCKER, n. sing. Socker i toppar.

TOPPTIMMER, n. 3. (skepp.) Öfversta timren på spanen. *Hvarje spanst har två t.*

TORBAGGE, se *Thorbagge*.

TORDA, tårda, f. 1. ell. **TORDMULE**, tördmule, m. 2. pl. — *mular*. En simfågel, 1 fot 7 tum lång, med korta, mycket bakåt sittande ben. Alca Torda.

TORDYFVEL, **TORDÖN**, se *Thordysfel*, *Thordön*.

TORDYLL, tårddyll, m. 3. Örten *Tordylum* maximum med hvita blommor, inunder röda.

TORF, m. sing. 1) Afskuren grässväf. *Skära t. Täckta tak med t.* — 2) Se *Bränntorf*. Olika slag deraf äro Beck-, Blad-, Dy-, Klapp-, Mo-, Rottorf. Se äfv. dessa ord. — *Ss. T-aktig, -artad.*

TORFASKA, f. sing. Bränd torf.

TORFBOD, f. 2. Bod, der bränntorf förvaras.

TORFBÄNK, m. 2. Torflagd jordupphöjning, liknande en bänk (i parker, o. s. v.).

TORFELD, m. 2. Eld af bränntorf.

TORFGRAF, f. 2. pl. — *grafvar*, eller

TORFGROP, f. 2. Graf, grop, der bränntorf gräves.

TORFGRÄFVARE, m. 5. En, som uppgräver bränntorf.

TORFJORD, f. sing. Jordmån, som hufvudsakligen består af bränntorf.

TORFKLÄDNAD, m. 3. (befästn. k.) Vallars o. s. v. beklädnad med torf.

TORFKNIF, m. 2. pl. — *knifvar*. Se *Torfspade*.

TORFKOL, n. 5. Kol, brändt af torf, i egna dertill inrättade ugnar.

TORFLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Belägga med torf.

TORFMOSSE, m. 2. pl. — *mossar*. Mosse, som innehåller af egentliga mossarter halfbildad torf, eller ljusbrun så kallad mosstorf.

TORFMYRA, f. 1. Fält af bränntorf, hvars hufvudsakliga massa icke utgöres af mosstorf.

TORFRIST, m. 2. Se *Flåhacksa*.

TORFRÖK, m. sing. Rök af bränntorf, som brännes.

TORFRÖTA, f. sing. (åkerbr.) Förruttnade, nedplöjda växter.

TORFSKÄRARE, m. 5. En, som skär torf (i begge bem.).

TORFSKÄRNING, f. 2. eller

TORFSKÖRD, m. 2. Se *Torfstågt*.

TORFSPADE, m. 2. pl. — *spadar*. Spade, som begagnas vid torfskärnning.

TORFSÄTTNING, f. 2. (fortif.) Beklädnad med torf.

TORFTAK, n. 5. Tak, täckt med torf.

TORFTIG, tårrtigg, a. 2. 1) Behöfvande. *En t. person I t-a omständigheter.* — 2) Som innehåller endast det nödvändiga; knapp. *Hafva sin t-a utkomst. T-a kunskaper.* — *Torftigt, adv.*

TORFTIGHET, f. 3. 1) Behöfvande omständigheter. — 2) Knapphet, ringa tillgång.

TORFTÄCKA, v. a. 2. Täckta med torf. — *Torftäckning*, f. 2.

TORFTÄGT, f. 3. 1) Upptagning af torf (i begge bem.). — *Syn.* Torfskärnning, Torfskörd. — 2) Rättighet dertill.

TORFVA, f. 1. Se *Jordlorfva*, *Gråstorfva*. (Fig.) *Ligga under t-n*, vara död och begravnen.

TORFVA, v. a. 1. (af isl. *Tyrfa*, slå; pop.) *T. till*, slå till, hugga till.

TORG, tårrrj, n. 5. 1) Öppen plats i stad, der försäljning af landtmannavaror m. m. äger rum. *Föra varor till t-et.* (Fig. fam.) *Föra till t-s*, göra gällande hvad man vet, förstå att lägga sina ord väl. — Har sammansättningarna *Salutorg*, *Silltorg*, *Oxtorg*, m. fl. — 2) Benämning på vissa öppna platser i stad, som till vidden likna ett salutorg, t. ex. i Stockholm: *Stortorget*, *Carl XIII:s t.*, *Mynttorget*, m. fl.

TORG DAG, tårrrjdag, m. 2. Dag i veckan, då tillförsel till ett torg äger rum. *Lördagar och onsdagar äro vanliga t-ar.*

TORGFÖRA, v. a. 2. Föra varor till ett torg, att der försäljas. *T. spannmål.*

TORGHANDEL, m. sing. Handel med torgförda varor.

TORGKÖP, n. 5. Köp på torg af ditförda varor.

TORGMARKNAD, m. 3. Marknad af torgförda varor.

TORGPRIS, n. 5. Pris, gällande på ett salutorg.

TORGVARA, f. 1. Torgförd vara.

TORKA, tårrrka, v. a. 1. 1) Göra torr; verka, att något blir torrt. *T. våta kläder i solen*, laga, att de blifva torra, genom att lägga eller hänga ut dem i solskenet. *T. i luften*, genom afdunstning i fria luften. *T. för elden*, utsätta något för hettan ifrån en eld, att derigenom få det torrt. *T. frukt i ugn*, säd i ria. *Hänga ut kläder all t-s.* *T. i'n*, låta intränga genom torkning. (Fig. fam.) *T. in ovelt*, nödgas smälta ovelt. *T. öm*, ånyo torka. *T. upp, ut*, se *Upp-torka*, *Ulltorka*. — 2) Bortstryka väta, orenlighet o. s. v. från en yta. Har till objekt både föremålet, som strykes, och det som borttorkas. *T. bordet med en handduk.* *T. tårarna ur ögonen.* *T. dammet af bordet.* *T. svetten, smutsen af sig.* *T. med svamp.* *T. händerna på en servet*, med ett kläde. *T. ren*, göra ren genom torkning. *T. äf, bort*, se *Aftorka*, *Borttorka*. — *T. i'n*, genom torkning göra, att något intränger. — *T. öm*, torka ånyo. — *T. upp, ut*, se *Upp-torka*, *Ulltorka*. — *V. n.* Blifva torr. *Vågarne t. fort i varmt väder.* *Låta något t.* — *T. bort*, se *Borttorka*. — *T. igenom*, blifva torr ända igenom. — *T. ihöp, i'n*, se *Höptorka*, *In-torka*. — *T. upp*, blifva åter torr. *Vågarne ha t-t upp.* *Det t-r upp*, marken blir åter torr. — *T. ut*, se *Ulltorka*. — *T. sig*, v. r. Bortstryka väta eller smuts ifrån någon del af sin kropp. *T. sig i ansigtet*, om händerna med en handduk. *T. sig om munnen med en servet.* *T. sig bak*, i ändan. — *Torkande*, n. 4.

TORKA, f. sing. 1) Torr väderlek, brist på nederbörd. *I år har varit en stark t.* — 2) Se *Torrhel*.

TORKBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Se *Kölna*.

TORKBRÅDE, n. 4. Bråde, hvarpå något lägges att torka.